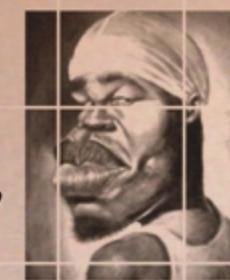

bolsa...

im re...

nghe mây ống kể chuyện!

nịnh... VỢ

Thân trai cũng mười hai bến nước,
Nặng nỗi lo vô phước gặp “chẳng”.
Thế nhưng, chuyện chẳng khó khăn,
Miễn là khéo nịnh, khéo ăn, khéo
“mẫn”.

“Mẫn! cho tuyệt phải cần nghệ thuật,
Đòi hỏi mình nên rất “ga-lăng”,
Khi mà bà xã nấu ăn,
Xắt hành, xắt tỏi lăng xăng phụ bà.
Canh bả nấu dù là mặn chát,
Cũng khen rằng: “ Ngọt mát em ơi ! ”.
Thức ăn dù chẳng muối xoi,
Cũng gồng cái miệng nuốt trôi cho rồi
!

Khi tan sở, về nơi tổ ấm,
Dù vợ nhà chưa tắm cũng hôn,
Khen rằng: “ Mít chín chẳng hon,
Thơm sao mà cả tâm hồn ngất ngây ! ”
Khi thấy vợ mặt mày ủ dột,
Phải khôi hài theo “mót” Văn Chung,
Đang đi bỗng té cái dùng !
Để cho mặt vợ sáng trưng nụ cười.
Khi bà bị trớ tròi, nhức mỏi,
Đừng làm lơ, phải hỏi, phải han,
Bắt bà nằm sấp, chân dang,
Trổ tài đấm bốc nhiều màn mê ly !
Khi thấy vợ kẽ mì, vẽ mắt,
Phải nắm nhìn rồi gật gù khen,
Khen rằng: “ Nguyệt thận, hoa ghen,
Dung nhan em rất “ ăn đèn ” em ơi ! ”
Khi bà muốn vào nơi mỹ viện,
Mà túi tiền chẳng tiện bỏ ra,
Nịnh rằng: “ Em đẹp thoát tha,
Sứa chi cho mất..cái mà anh yêu ! ? ”
Lở bè bạn có kêu đi nhậu,
Niữa đêm về, bị cầu, bị la,
Đau đau cũng ráng hề hà:
“ Lẽ ra anh ngủ tại nhà bạn anh,
Nhưng men rượu nó hành anh nhớ,
Nhớ thương em, anh trở về đây,
Xin “cưng” đừng có quấy rầy,

Để cho anh được . . “ trả bài ” đêm
nay ! ”

Thấy vợ có lai rai tóc ngứa,
Lẩy nhíp ra, ngồi tựa bên nàng,
Nhổ từng cọng tóc ngã vàng,
Cho nàng đã ngứa, mơ màng mắt
nhung

Vợ đi tắm, phải cùng đi tắm,
Để nàng cầm sờ sẫm, kỳ lưỡng,
Lên xe, phải đỡ, phải bưng,
Xuống xe, phải ẵm, xin đừng lâng
quên.

Nếu gặp chuyện chẳng hên đưa tối,
“ Tò tí ” cùng “ em mới ” thơm tho,
Cuộc vui bại lộ bất ngờ,
Bị bà bắt gặp, phải lo giải bày,
Rằng: “ Anh trót nhậu say, lở dại,
Bị ma men khơi dậy máu dê,
À nầy chẳng đáng anh mê,
Nhưng mà không.. “ ấy ”, ả chê “ cù
lần ”.

Em xinh đẹp bội phần hơn ả,
Thôi thì nên hỉ xả cho anh,
Cho anh cơ hội làm lành,
Chẳng còn tái phạm, tập tành thói hư
!! ”

“ Làng Đức Rựa ” vốn dư “ chiêu thức ”,
Phục vụ bà tích cực đêm ngày.
Có chàng thì rất dẻo dai,
Có chàng kiểu cợ lại hay.. lắm trồ.
Tài sức ấy đủ cho vợ khoái,
Muốn thêm “ suya ” thì phải nịnh bà.
Ở vào thời đại chúng ta,
Phải theo mẫu hệ, các bà mới mê !
Bạn phong kiến hay đè bếp vợ,
Dân Vũng Tàu để vợ ngồi trên,
Đau rãnh nghẹt thở cũng nên,
Miễn sao bà xã được lên non Bồng.
Các bà “ lái ” các ông vất vả,
Lái nhiều, băng lái dã.. có râu !
Các ông lả lướt tới đâu,
Thế nào cũng phải qua cầu.. tòng thê..
Thôi thì trót nặng thề phu phụ,
“ Nâng dĩa ” bà là sự âm êm !
Góp kinh nghiệm với anh em :
Vợ mình, mình nịnh, chả thèm nịnh ai

